Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК · UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 38. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 27-го ЛЮТОГО 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 27, 1982 No. 38. VOL. LXXXIX.

Громада Піттсбурґу відзначила 90-річчя Патріярха Йосифа

Піттсбурґ (В.Я.). — Біля 80 осіб вшанувало 90-річчя Патріярха Йосифа тут в неділю, 21-го лютого. О год. 3-ій по полудні в церкві св. Івана Хрестителя відправлено Молебень з участю о. декана Ярослава Данильчука, о. каноніка Василя Джиджори, о. шамбеляна Михайла Польового і о. Юрія Аппієрда. Після Молебня відбулися святочні сходини, що їх відкрив Г. Шараневич, голова місцевого осередку Патріярхального Товариства. Промовляли о.шамбелян Данильчук і інж. Сидір Тимяк, голова окружного осередку Патріярхального Товариства.

Церковний хор під управою Давида Годованця співав молитву „Отче наш", „Возвесели" і „Радуйся, серце", після чого промовляв о. декан Данильчук. Згадавши про 18-річний мученичий шлях Блаженнішого о. Йосифа на засланні, він підкреслив його епохальне значення для Української Католицької Церкви та закликав усіх до щирої і посиленої праці для Церкви і народу. Це буде, - сказав промовець -найкращий подарунок для Патріярха в день його 90-річчя.

Інж. Тимяк у своїй довгій, цікавій і переконливій доповіді, опертій на головних історичних фактах, вказав на тяглість Помісности Української Католицької Церкви впродовж її тисячолітньої історії, на постійні магання ворожих сил цю тяглість знищити та на історичну ролю Митрополита Андрея Шептицького і Патріярха Йосифа у здійснюванні ідеї відродження Київсько-Галицької Митрополії. Патріярх Йосиф — це живий символ тяглости цієї ідеї, надхненник і реалізатор Помісности УКЦеркви. Вшановуючи його 90-річчя, — сказав доповідач, — ми повинні сильніше об'єднатись біля нього думками й ділами для добра нашої Церкви і народу.

Після доповідей хор відспівав „Многая літа" і „Молитву за Патріярха" та спільно з присутніми — молитву „Боже великий".

Програму закінчено схваленням привіту, що його рішено вислати Достойному Ювілятові.

ВАТИКАН ПІДГОТОВЛЯЄ ПОЇЗДКУ ПАПИ ДО АНГЛІЇ

Ватикан.—Після відвідин чотирьох країн середньої Африки Папа Іван Павло II повернувся до Риму, де підготова для його поїздки до Англії добігає до кінця.

Поїздка Папи до Африки була великим тріюмфом, коли йдеться про його зустрічі з людськими масами. Десятки тисяч африканців вітали його, брали участь у Богослуженнях та слухали його перекладених на їхню мову промов. На останній Службі Божій, що її мав Папа на африканський землі в часі тієї поїздки в місті Бата, Екваторіяльна Ґвінея половина мешканців міста взяли участь у відправах. В часі поїздки Папа висвятив понад сотню католицьких священиків, відбув наради з єпископами та священством, зустрічався з пресою.

Одначе не з усіма урядами вийшло в нього так гладко, як звичайно в часі його поїздок. Речники деяких урядів наголошували колишнє своє важке положення під владою европейських колоніяльних метрополій, інші знов підкреслювали свою відданість марксистській ідеології.

Спроби Папи перевести екуменічні конференції з магометанським муллами і їхніми релігійними зверхниками не увінчалися успіхом. Значна частина запрошених взагалі не прибула, а ті, що прибули не були готові до поважних екуменічних розмов.

Після повороту до Ватикану в п'ятницю, 19-го лютого, Папа приступив до провірки всіх дотеперішних плянів його перебування в Англії та до їх остаточного устійнення. 28-го травня Папа має прибути на летовище Ґетвик біля Лондону. Буде це п'ятниця і летовище буде переповнене як звичайно в той день і в ту пору року туристами.

Це не лише скомплікує переведення в життя плянів організаторів перебування Папи в Англії, але також додатково обтяжить лондонську поліцію, яка охоронятиме Папу. Проблема безпеки Папи є під контролем найвищих державних чинників, бо він є не тільки Головою Церкви, але також головою Ватиканської держави.

Першу неділю, 30-го травня, проведе Папа в Ліверпулі, де відправить Службу Божу, на якій сподіються мати сотні тисяч учасників. Після Служби Божої Папа переїде місто Ліверпуль і відвідає обидві катедри—католицьку і англіканську. Це буде формальним впровадженням до ширших екуменічних розмов, які він матиме з головою Англіканської Церкви, Архиєпископом Кентерберрі, та з священиками тієї Церкви, яка дотепер уникала контакту з Ватиканом.

КЕМПЕЛМЕН НАГОЛОШУЄ НАЦІОНАЛЬНІ ПРАВА

Мадрид, Еспанія. — Совєтська делеґація на конференції в Мадриді видала комунікат, у якому поза форумом конференції і публічно напала на країни НАТО за їхню оборону національних і людських прав, які топче Москва. Макс Кемпелмен, голова американської делеґації, відповів на це рішуче й представив фактичне поступування совєтського уряду, який на кожному кроці ломить умови, які він прийняв і підписав у Гельсінках.

Крім людських прав в центрі уваги конференції стали національні права. Голова американської делеґації Кемпелмен підкреслив, що насильства, які чиняться в Польщі з ініціятиви і за підтримкою Москви, є нічим іншим як віддзеркаленням таких самих, але гірших насильств в самому СССР. Кемпелмен пригадав методи користування психіятрією, психіятричними лікарнями та небезпечними медичними засобами з боку совєтських урядових чинників, а в першу чергу органів безпеки проти політичних дисидентів та проти незалежних мистців, науковці і інших осіб.

Кемпелмен сказав: „Москва створила ґротесковий світ політично контрольованих психіятричних інституцій, де людей змушують до мовчанки при помочі ліків, та чинять насильства методами, що нагадують середньовіччя. Совєтський Союз майже усмертив Гельсінкські угоди. А тепер від нас вимагають, щоб ми промовчали інвазію Афганістану, чи кидання людей в тюрми й психушки".

Виступ голови американської делеґації викликав реакцію совєтської і польської делеґацій. Від совєтської делеґції виступив Сєрґей Кондрашев, а від польської її керівник Влодзімєж Конарскі, який не лише боронив генерала Войцєха Ярузельского, але й заперечував, буцім то в Польщі були будь-які акції проти Католицької Церкви. Найбільш підкреслено представив він візиту Герберта Венера, лідера соціялістичної фракції у західньонімецькому парляменті, в Польщі минулого тижня. Тією візитою одного з найвищих західньонімецьких достойників Конарскі намагається розбити спільний фронт західних держав Конарскі сказав: „Візита Венера до Польщі зробила більше для Европи, як всі монологи представників країн НАТО, що їх ми тут чули й почуємо".

ЗАПОВІДАЮТЬ ПРОДОВЖЕННЯ ВОЄННОГО СТАНУ

Варшава, Польща. — Виступаючи на першій сесії Центрального Комітету Польської Об'єднаної Робітничої (комуністичної) партії, перший секретар ПОРП, прем'єр-міністер, міністер оборони і голова Військової ради національного спасіння Войцєх Ярузельскі заповів продовження воєнного стану в Польщі, бо, на його думку, загальна політична й економічна ситуація не поправились, а також в країні панує загальне напруження, яке не дозволяє урядові і Військовій раді відкликати раніші зарядження.

Польський прем'єр, роблячи загальну оцінку політичної ситуації, виступив з новим обвинуваченням проти З'єднаних Стейтів Америки, закидаючи Урядові президента Роналда Реґена що він зумисно підтримує відосередні тенденції, дає всяку політину, моральну і матеріяльну допомогу противникам теперішнього уряду і комуністиній партії та веде проти Польщі політичну і економічну війну.

Ген. В.Ярузельскі заповів, що незабаром міністерство внутрішніх справ опублікує нові зарядження і полегші, а також листу тих в'язнів і тимчасово притриманих осіб, які будуть звільнені з таборів інтернованих при передумові, що вони не будуть більше займатися антидержавною активністю. Політичні спостерігачі кажуть, що покищо не відомо чи під „антидержавною активністю" уряд розуміє також активність у вільній профспілці „Солідарність", яка фактично тепер позбавлена організованих форм, її лідери сидять у в'язницях, включно з головою Крайового комітету Лєхом Валєнсою.

„На жаль, - заявив Ярузельскі, - ми не можемо повністю знести воєнного стану, бо певні елементи не припинили своєї антидержавної кампанії і ведуть проти компартії і уряду про пагандивну війну плякатами, летючками й іншими виданями". У більш примирливому тоні прем'єр Ярузельскі натякав на можливість співпраці уряду з Римо-Католицькою Церквою приєднанням інтелектуалів робітників та інших впливових груп, але він ні словом не згадав про можливість віднови чи співпраці зі „Солідатністю". Він підкреслено заявив, що комуністична партія мусить затримати свою провідну ролю в суспільному житті і військові зобов'язання Польщі щодо Варшавського Пакту мусять бути дотримані.

Закликаючи поляків до дисципліни і пслуху і відкинення пропагандивної кампанії веденої західніми середниками проти Польщі і „країн соціялізму", Ярузельскі однак нічого не обіцяв полякам, що могло б їх потішити. Навпаки, заповів подорожіння багатьох товарів першої потреби, зокрема харчових продуктів - молока, м'яса, хліба, масла та інших.

Західні дипломати, підсумовуючи виступ Ярузельського кажуть, що виглядає, що він підтримує крило поміркованих комуністів, які закидають Політбюрові брак зв'язку з народом. Вже сама його пропозиція про можливість співпраці і тіснішого зв'язку з Католицькою Церквою, вказує на його політичну лінію. Так думають західні спостерігачі, які різко відрізняються від оцінки поляків, які називають Ярузельского „диктатором військової хунти".

Керівниці католицької і союзової молоді зустрілися

Сестра Доротея і М. Кордуба в редакції „Свободи"

Джерзі Ситі, Н.Дж. — „У нас спільне завдання — активізування молоді для корисної праці в громаді. Ми обидві займаємося подібними справами і мета у нас та сама," — сказала Марта Кордуба, керівниця Відділу братської діяльности УНСоюзу, представляючи Сестру Доротею Міхалко, директорку Молодечого Апостоляту Стемфордської дієцезії Української Католицької Церкви, у редакції „Свободи" у п'ятницю, 19-го лютого, знайомлячи членів радакції з гостею. Сестра Доротея прибула на розмови з М.Кордубою, щоб обмінятися взаємно досвідом, що його обидві здобули у праці з молоддю.

„Як Український Народний Союз, — сказала Марта Кордуба, — Стемфордська діоцезія бачить і розуміє вже віддавна проблему з занепадом молодечої участі в житті Церкви, і тому було створено понад рік тому там позицію повного затруднення для директора молодечої діяльности, що нею призначено якраз сестру Доротею". Після успішного спільного перебування на Союзівці в рамках, спонзорованих УНСоюзом вже кількаразово, зустрічів молоді сестра Доротея ще більше зацікавилася програмою Відділу братської діяльности і прибула до Головної Канцелярії УНС.

Шукання, експериментування, плянування все нових починів і їх випробовування на практиці повинно принести певні позитивні відповіді на гостроактуальне питання, як втримати молодих українців і українок вже третього, четвертого і незабаром п'ятого, покоління при своїй Церкві і в своїх громадських установах, таких як, наприклад, братські Союзи.

Розмови на ці теми поміж керівниками Апостоляту молоді й Відділу братської діяльности були наскрізь корисні, і обидві сторони постановили тримати контакт і в майбутньому, зокрема на зустрічі молоді на Союзівці, вже третій у цій серії взаємопізнавання у квітні від 2-го до 4-го, куди М.Кордуба запрошує прибути інших молодих українців, які мають відношення до подібних програм. У цих справах слід писати на адресу: Marta Korduba, Fraternal Activities Director, Ukrainian National Association, 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302.

ОН Зміцнюють залогу в південному Ливані

Ню Йорк, Н. Й. — З секретаріяту ОН повідомлено, що Рада Безпеки вже в найближчих днях розгляне питання висилки додаткових тисячу вояків на зміцнення інтернаціонального корпусу, який під прапорами ОН допомагає берегти ливансько-ізраїльський кордон та лад в прикордонній зоні.

Зміцнення інтернаціонального корпусу в Ливані конечне з огляду на те, що йому не стає сил виконувати призначені завдання, а в додатку до цього останнім часом положення на кордоні загострилося, палестинські партизани підтягнули туди великі резерви в зброї і людях, наслідком чого уряд Ізраїля заявив, що не виключає збройної превентивної акції зі свого боку. Інтернаціональний корпус в Ливані є під командою ОН та отримуваний фондами звідти. Нараховує він тепер 7,000 осіб і складається з військових контингентів 11-ох різних народів. Його командиром є ірляндський генерал Вілліям Келлаґан. З европейських народів надіслали свої військові части ни до корпусу Голляндія, Ірляндія, Норвегія, Швеція та Італія.

Завдяки корпусові умови ни в прикордонній полосі покращали, але ще спричинило поворот понад 200,000 людей в ті околиці, що значно збільшило вимоги до корпусу, а крім цього створило кращі умови партизанам для пенетрації тих теренів в дорозі до ливансько-ізраїльского кордону. Станиці корпусу і його військові з'єднання, а навіть поодиноких вояків дуже часто обстрілюють палестинські партизани і дотепер 34 вояки корпусу загинули, здебільшого обстріляні із засідки. Проти корпусу виступає також ливанська християнська міліція під проводом майора ливанської армії Саада Гаддада, яка закидає воякам корпусу та його командуванню, що вони поступають сторонничо і підтримують терористичні акції палестинських партизан. Міліція під командою майора Гаддада окупове південний пояс ливанської території над ізраїльським кордоном, де живуть здебільшого християни. Ту міліцію підтримує ізраїльський уряд, який постачає зброю, харчі та все інше, а крім цього вишколює членів міліції, дає їм лікарську опіку, а в потребі приміщення в ізраїльських шпиталях.

Інфляція в ЗСА знижується

Вашінґтон. — Індекс споживчих цін, який показує рух цін усіх споживчих товарів впродовж одного місяця, виявив значне обниження інфляції за січень цього року. Піднеслися тільки ціни на харчі, але за те впали на цілий ряд інших товарів.

Особливістю теперішнього господарського стану є велика надвишка нафтової ропи і виробів з неї. Не зважаючи на обнижку продукції головним нафтопродуцентом у світі, Савдійською Арабією, постачання ропи значно перевищує запотребування. Наслідком того ціни ропи на вільному ринку значно нижчі від контрактових цін між головними відборцями ропи та її продуцентами. Деякі з продуцентів, наприклад, Іран, всупереч домовленню між державами ОПЕК, до яких і він належить, в останніх днях значно обнизив ціну на свою ропу. Впали ціни на нові автомобілі, вбрання, навіть мешкальні будинки.

Багато економістів і державні чинники передбачують, що ціни далі падатимуть. При теперішньому стані інфляції в річному відношенні вона осягнула б висоту 3.4 відсотків, значно нижчи, як була минулого року, коли вона в річній пересічі осягнула 8.4 відсотка. В 1980 році ця стопа стояла на висоті 11.7 відсотка в річному відношенні.

У світі

В РІЯДІ, САВДІЙСЬКА АРАБІЯ, ВІДБУЛАСЯ конференція міністрів внутрішніх справ шести арабських країн, розташованих в районі Перської затоки. Перед тим уже зустрічалися міністри закордонних справ та міністри оборони тих країн. Предметом нарад міністрів внутрішніх справ, як і попередніх подібних нарад інших міністрів, були загрози з боку Ірану та спроби режиму аятолли Хомейні поширити на інші арабські країни виступи ісламських фанатиків, а якщо це було б можливе, також допомогти перевести державні перевороти типу аятолли Хомейні. Безпосереднім приводом для того було викриття поліціями й чинниками державної безпеки різних арабських країн, а в першу чергу, Баґрейну змов державного перевороту, який мали доконати місцеві чинники при вирішній допомозі підкинених із закордону терористів. В Баґрейні арештовано десятки таких осіб, при яких знайдено дуже поважні грошові засоби, а крім цього, викрито великі сховки зброї. Міністер внутрішніх справ Савдійської Арабії князь Наєф повідомив, що конференція міністрів внутрішніх справ обговорила зі становища міністрів внутрішніх справ питання безпеки й потрібні заходи проти всяких змов в їхніх державах. Заходи ці будуть пороблені на базі й у рамках створеної Ради Перської затоки, яку ті країни створили спеціяльно після совєтського нападу на Афганістан.

СОВЄТСЬКЕ ІНФОРМАЦІЙНЕ АҐЕНТСТВО ТАСС передало інтерв'ю з лідером комуністичної партії в Ель Сальвадорі і широко поширило його по світі. В тому інтерв'ю Хорґе Шафік Гандель, генеральний секретар і уповноважений комуністичної партії Сальвадору намагається переконати, що перемога лівої революції в Сальвадорі неминуча. На думку Шафіка, населення Сальвадору вкоротці переконається в тому, що ЗСА без ентузіязму допомагають сальвадорському урядові й тільки чекають на нагоду, щоб припинити ту допомогу, проти якої вже значна кількість американських конґресменів і сенаторів, особливо з Демократичної партії. Шафік Гандель це той самий головний зв'язковий між сальвадорськими партизанами і Москвою, нотатки якого послужили рік тому до виявлення, скільки і якої зброї та якими шляхами Москва і її різні сателіти доставили до Сальвадору або пообіцяли доставити.

З ТАНЗАНІЇ НАСПІЛИ ВІДОМОСТІ, ЩО В КАМПАЛІ, столиці Уґанди, партизани напали на головні військові казарми. Інша група партизан намагалася вбити віцепрезидента Уґанди, одначе, йому вдалося втекти. Згідно з тими самими інформаціями, партизани в Уґанді мають підтримку Лівії, де вони перебувають на вишколах, дістають зброю та матеріяльні й фінансові засоби. В Лівії дуже часто перебуває колишній диктатор Уґанди Іді Амін, а безпосереднім командиром партизан і терористів є колишній його міністер внутрішніх справ і шеф поліції в Уґанді Ендрю Каїра, який є особистим приятелем Муаммара Каддафі.

В Америці

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН, виступаючи в середу, 24-го лютого ц.р., на церемонії відзначення 40-річчя передач „Голосу Америки" заявив, що ця фінансована федеральним Урядом радіопрограма залишилася вірна журналістичним стандартам і етиці, тобто правді і точності інформацій. Президентт підкреслював, що „Голос Америки" відіграє дуже позитивну ролю у формуванні світової опінії про політику, економію, культурне й інше життя З'єднаних Стейтів Америки і передає правдиві інформації з цих ділянок. Як відомо, „Голос Америки" передає свої передачі 40 мовами світу, в тому числі українською і багатьма мовами інших народів поневолених Москвою, включно з російськими передачами. Супроводжуваний директором Міжнародної інформаційної аґенції ЗСА Чарлзом Віком, президент Р.Реґен відвідав бюра „Голосу Америки" і розмовляв з кількома сотнями працівників цієї потужної радіовисильні і, жартуючи розказував їм про свою працю в молодих роках на пості радіозаповідача.

КОЛИШНІЙ ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Генрі Кіссінджер, який пройшов складну операцію прочищення головних кров'яних судин, вийшов в повному здоров'ї з лічниці в Бостоні. „Я почуваюся фізично і духово прекрасно", - заявив, жартуючи з кореспондентами, Г.Кіссінджер, який задумує після короткої зупинки в Ню Йорку, виїхати на два-три тижні з дружиною Ненсі до Пам Спрінґс у Каліфорнії на відпочинок. Д-р Джералд Остен, серцевий спеціяліст і головний хірург лічниці, заявив, що операція була дуже вдала і він не сподівається жадних комплікацій.

ГОЛОВА ЛІБЕРАЛЬНОЇ ПАРТІЇ в нюйоркському стейті о. д-р Доналд С. Гаррінґтон сильно заатакував посадника Едварда Кача за його рішення кандидувати на губернатора цього стейту, зменшуючи тим самим його шанси на номінацію. Ліберальна партія, яка дуже часто переважує у виборах, долучуючись до однієї чи другої сторони, має застереження до поглядів Кача на справу смертної кари, ролі у політичному і суспільному житті національних менших, його оцінки міжнародної і внутрішньої політики президента Роналда Реґена, непотрібного конфлікту з Об'єднаними Націями, перенаголошування деяких політичних справ тощо. В минулому демократичні політики звертали велику увагу на опінію Ліберальної партії при номінації нових кандидатів на чолові становища. До речі, теперішній сенатор Деніель Мойниген був обраний за підтримкою цієї партії, а також багато стейтових сенаторів і членів леґіслятури. Е. Кач заявив після того, що обвинувачення д-ра Гаррінґтона є подиктовані його персональним наставленням, чи радше опередженням до його особи.

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ оборони Каспар Вайнберґер звернувся з проханням до Комісії асиґнування фондів Палати Репрезентантів, щоб вона не рекомендувала зменшення фондів на оборону і щоб затвердила суму 215,9 більйонів долярів призначених на дозброєння армії З'єднаних Стейтів Америки. У своєму першому виступі перед цією Комісією Вайнберґер пояснив, що він рекомендував 18 відсотків підвишки в бюджеті на озброєння у переконанні, що без цієї підвишки Пентаґон не може обійтися. Департамент оборони передав членам Комісії відповідну документацію для підтримки свого становища.

У МІСЦЕВОСТІ ҐРОТАФЕРРАТА, ПІД РИМОМ, у старинній віллі Кавалєтті відбувається Конвент Ордену Єзуїтів на зарядження Папи Римського Івана Павла II. В Конвенті бере участь 120 управнених і вибраних делеґатів цього могутнього Ордену, який має свої станиці по всьому світі. Орден Єзуїтів має тепер 26,000 членів, які поділені на різні категорії відповідно до свячень, студій та років участи в ордені. Єзуїти є найбільшим Орденом у системі Католицької Церкви, бо черговий після нього Орден Францішканів має 20,269 членів. Папа зарядив відбуття цього збору з двох причин: а)висловити йому своє невдоволення з того приводу, що багато дечого з вчення різних провідних єзуїтів та з їхньої діяльности не відповідає вченню Церкви та її настановам; б)дати нові напрямні цілому орденові та його діяльності у світі. Голова Єзуїтського Ордену, формально генерал, о. Педро Арруе, вибраний досмертно, згідно з уставом Ордену, є заслабий, щоб втримати всіх членів у послуху і підпорядкованости. Після вивчення папських напрямних учасники збору продискутують їх і на тій підставі зформулюють свої внутрішні напрямні й норми.

Ірляндські терористи затопили англійський корабель

Лондон, Англія. — Британське інформаційне агентство повідомило, що терористи з Ірляндської Республіканської Армії (ІРА) затопили англійський транспортовий корабель прибережного плавання „Ст. Байден" в прибережних водах Ірляндії.

12 озброєних терористів здобули штурмом корабель і приневолили неозброєну залогу опустити його, а опісля висадили в повітря. Капітан корабля поінформував, як замаскований терорист приткнув машинову пістолю йому до скроні, щоб він не ставив спротиву. Терористи заповіли залозі корабля, що його затоплення є початком тривалої акції того рода та що в майбутньому вони вживатимуть ракет для затоплення кораблів. Ніяких фізичних пошкоджень терористи членам залоги не вчинили, а тільки, стероризувавши їх, поробили з них світлини й змушували підносити оклики на честь ІРА. Одначе моряки рішуче від того відмовилися.

Ірляндська поліція арештувала трьох людей, як запідозрених в участі в нападі на затоплений корабель. Англійські урядові чинники при тій нагоді пригадали інший випадок атаки на англійський корабель з боку ірляндських терористів. Рік тому терористи наскочили на англійський корабель в порті Лондондеррі, коли той ладував вугілля, стероризували залогу й змусили її опустити корабель у рятунковому човні, а тоді висадили при помочі вибухівки одну із стін корабля.

Англійська прибережна охорона повідомила, що атаки ірляндських терористів на торговельні англійські кораблі змушують прибережну охорону зміцнити свою патрулеву службу й призначити для того значно більше кораблів і людей.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Кошти диктатури Ярузельского

Запровадження воєнного стану в Польщі ген. Ярузельским принесло деяку передишку для Східньої Німеччини і Чехо-Словаччини, доля яких залежить у великій мірі від того, що станеться з Польщею. Тепер виявляється, що справа є значно більше скомплікована і коштовніша для совєтських сателітних держав, як це спочатку здавалося.

В тому самому часі, коли польські танки зайняли вулиці в більших містах Польщі, маріонеткові уряди Східньої Німеччини і Чехо-Словаччини були примушені висилати до Польщі вагони поживи, як „схвалення" того факту, що польська армія зуміла втримати Польщу в сімї „соціялістичних країн". Але мілітарна диктатура Ярузельского досі не направила економічного положення Польщі ані сателітів.

Неспроможність Совєтського Союзу зліквідувати позички Польщі західнім банкам є певного роду сиґналом для східньоевропейських сателітів Москви, що економічно тяжкі часи не за горами. Як подає „Ди Файненшинел Таймс оф Лондон", у січні 1982 року совєтський уряд зажадав 130 мільйонів долярів позички від Німецького Банку („Дойтше Банк") у Західній Німеччині, що виглядало спочатку на звичайну технічну банкову операцію. Тепер існують сумніви, чи ця позичка буде дана з огляду на драстичний упадок престижу СССР і його кредитових зобов'язань у світових фінансових колах.

Совєтські сателіти ні в якому разі не стоять беззастережно за Польщею у цьому відношенні, тим більше, що Москва переносить субсидії із східньої Европи до Польщі і тим примушує сателіти в більшій чи меншій мірі терпіти за Польщу.

Перед польською кризою сателіти, користаючи з дешевої нафти та інших сирівців із СССР, могли оплачувати свою зростаючу торгівлю зі Заходом. Але, коли борги сателітів Заходові впали до 3.7 мільярда долярів у 1980 році в порівнянні з шести мільярдами дол. в 1976 році, заборгування „соціялістичного бльоку" відносно СССР зросло до 23-ох мільярдів долярів.

Тепер це все змінюється на некористь сателітів, бо вони змушені економічно рятувати Польщу. Недавно прем'єр Чехо-Словаччини Любомір Струґаль із тривогою заявив, що СССР зменшує доставу нафтової ропи і що ціна на ґазоліну буде драстично збільшена. Це саме стосується Східньої Німеччини, яка буде змушена платити більше не тільки за нафту, але також за збіжжя, що вона його не має подостатком.

Навіть Мадярщина, яка вела перед у лібералізації економічного життя, буде змушена зменшити свою торгівлю зі Заходом, бо мусітиме вивозити більше своїх сирівців до Совєтського Союзу. Мадярщина також подала заяву в члени Міжнародного Монетарного Фонду, але тепер виринають великі сумніви, чи Москва дозволить їй стати членом цієї інституції, бо СССР втягає Мадярщину до інтенсивнішої торгівлі з „соціялістичним бльоком".

Американські санкції проти СССР і Польщі спричинили певний зворот у сателітних змаганнях стати більш активними учасниками у світовій економіці. Тепер Москва ще більше обмежує економічні рухи сателітів, які в часі політики детанту старалися хоч частково вихопитися з економічних кліщів Москви.

Сателітні держави Східньої і Центральної Европи опинилися в кліщах Москви, які підривають всяку можливість нав'язувати ближчі економічні стосунки зі Заходом і тим робом піднести їх життєвий рівень. Хоч ці економічні здобутки і так не змінили б стану політичного поневолення сателітів, все таки вони були заохотою для Східньої Европи орієнтуватися на Захід й стриміти до більшої політично-економічної еманципації від тоталітарної Москви.

Через події в Польщі погіршилося, як бачимо, становище сателітів, а їхнє економічне життя зазнало значного удару, що відчули всі мешканці цих сателітних держав.

УРЯД ТАНЗАНІЇ повідомив офіційно, що він готовий вислати своїх військових дорадників та інструкторів до Мозамбіку, марксистської республіки, яка постала з недавньої португальськдї колонії. . Танзанійські дорадники й інструктори мали б заступити совєтських, які там перебувають уже довший час і викликали велике незадоволення як серед військовиків, так і серед населення. Присилки танзанійських старшин і підстаршин попросив президент Мозамбіку Самора Машель. Одначе покищо з заміною совєтських дорадників на танзанійських вийшли деякі комплікації, бо совєтські дорадники на наказ своїх совєтських зверхників відмовляються від евакуації. Танзанія допомагала своїми силами мозамбікським партизанам у їхній боротьбі проти португальської колоніяльної окупації аж до 1975 року, коли постала самостійна держава Мозамбік. Тепер в Мозамбіку поширюється місцева партизанська боротьба проти лівого уряду й уряд шукає допомоги у своїх сусідів. Президент Танзанії Юліюс Найерере є одним із соціялістичних провідників Африки й ідеологом її соціялістичної перебудови.

Анатоль Камінський

ЗА ПОЛІТИКУ „ВСІХ АЗИМУТІВ"

Всяка однобічність у політиці звичайно не лише недоцільна і неправильна, але й часто шкідлива, навіть якщо на перший погляд або з безпосередньої перспективи вона на таку не виглядає. На дальшу мету, на дальший приціл, в аспекті глибшої і остаточної перспективи, як правило, однобічність завжди мститься в такій чи іншій мірі.

Якраз український політикум має уже не раз нагоду переконатися у тому достатньо на власній шкурі, практикуючи — чи то з власної волі і міркувань, чи під впливом і в силу зовнішніх обставин — таку чи іншу однобічну, або й навіть однобічно-виключну зовнішньо-політичну чи іншу програмово-політичну орієнтованість і настанову, поклавши, як кажуть, „всі яйця в один кошик".

Ця однобічність, до речі, часто йде в нас так далеко, що ми не раз ледве не „на силу" стараємося самі приписати відношенню такого чи іншого партнера до нас наш власний суб'єктивний зміст і цілеспрямування, і, концентруючись на відповідному партнерові (чи партнерах) забуваємо, не бачимо і залишаємо без найменшої уваги інші сторони, чинники і відношення, що їх теж варто і потрібно розвивати і в жодному випадку не можна поминати чи іґнорувати.

Актуальним прикладом такого ставлення справ з нашого боку є однобічно-виключне заабсорбування цілої нашої політичної діяльности нашими зносинами з Ізраїлем і жидами при цілковитому незаінтересуванні, ба навіть іґноруванні нашого відношення до ісламського, а в тому, зокрема, арабського світу.

Є ясним, що одним із центральних питань української політики є наше відношення до жидів і Ізраїлю, і про це постійно треба пам'ятати і відповідно його пильнувати. Воно є зумовлене і історичними, і актуальними та перспективними засадничими моментами, вимогами і постулятами нашої національної політики.

Спільні інтереси наших народів на українській землі в сучасному, спільна боротьба проти спільного ворога — російського імперіялізму, геополітичний уклад у майбутньому, потреба усунення взаємних обвинувачень і комплексів з минулого, як передумова наладнання приязних стосунків ніж нашими народами — це ті основні виміри наших приязних стосунків, які ставлять власне жидівсько-українські відношення в центрі української як внутрішньої політики (жидівська меншина в Україні), так і зовнішньої (Ізраїль).

Але це не означає, що через наші пов'язання з жидами ми повинні зовсім занедбувати інший вимір української зовнішньої чи внутрішньої політики, а саме, наприклад, наші відносини до ісламського світу. До речі, в нашому випадку, він має теж дві площини взаємопов'язання: внутрішню (кримсько-татарська меншина в Україні) і зовнішню — наше відношення до ісламського світу і в тому теж до ісламських народів.

Участь кримських татар у правозахисній боротьбі в СССР заслуговує на значно основніше відмічення і перш усього відповідне політичне осмислення в нас самих і то не тільки в актуальному політичному і територіяльно-етнічному змислі, але й ширшому, геополітичному: кримсько-татарська меншина, як своєрідний поміст до ісламських народів у самому СССР і до ісламських народів поза Совєтським Союзом. Ця справа стає зокрема актуальною вже сьогодні у зв'язку з подіями в Афганістані, з одного боку, і потенційних розвитків подій на цілому Близькому Сході — з іншого. Значення політичної ролі кримсько-татарської меншини для нас стоїть у прямому відношенні перш усього до зросту питомої ваги ісламських народів у самому СССР, з якими нас єднає не лише спільна боротьба, але й факт наявности на їхній території порівняно великої української меншини, що її постійно Москва намагається використати для своєї русифікаційної „всеслов'янської" політики, і чому ми мусимо ефективно запобігати.

Очевидно, що дуже складний і неоднорідно-хаотичний уклад різноманітних елементів у ісламському світі поза СССР, який теж має бути об'єктом нашого заінтересування, просто відстрашує своєю демографічною, соціо-політичною, релігійносектовою, зовнішньополітичною орієнтованістю і всякою іншою комплексністю. До того долучується факт сильних російських впливів у деяких ісламських країнах і в поодиноких шарах і колах їхнього населення. В деяких випадках цей факт згори виключає будь-яку можливість, принаймні наразі, не тільки „зговорення", але й навіть „говорення".

Таким прикладом можуть послужити представники Палестинської визвольної організації (ПЛО) в ОН, які вважають, що їм не слід контактуватися з такими противниками і ворогами Москви, що через них саме ПЛО в будь-якій мірі попсувало б собі приязнь з Кремлем.

Але не всі араби, а головно не всі ісламці так думають. Зовсім навпаки. Зрізничкування серед них дуже велике теж і в цьому відношенні, і було б помилковим вважати, що їхня ворожість чи неприхильність до Ізраїля та його політики є одно-

(Продовження на ст. 3)

Іванна Савицька

З МОГО ВІКНА

Поцілунок сонця і цибулька...

Коли б можна слати оці поцілунки сонця в листах чи в маленьких посилках, я б розіслала їх там, де все ще тисне мороз, де копичаться кучугури снігу і гуляє зимова заверюха.

Тут — у Маямі-Біч — сонечко Боже задурно,-хапай, лови, скільки хочеш, обпікайся тим сонечком від голови до п'ят чи тільки грійся на сонці, що зазирає лаcкаво крізь мереживо листя. Як хочеш, християнська душе, проходжуйся морським побережжям, а білі пінисті хвилі м'якими шовками покладуться тобі до ніг.

Якщо ти козацького роду, — лізь одчайдушно у воду, бо „море тобі по коліна"! Що? Невдоволена міна? Трішки холодна вода? Пам'ятай, туристична душе, це ще не квітень і не березень ще, це ще зима!

Увімкнувши о сьомій, вечір, мій малий телевізор, аж не хочеться вірити, що в Чикаґо — сніги, в Джерзі Ситі — дощі, а в Клівленді — страшна ожеледа. Зима, як бачу, ще не здає позицій і тисне на всі заставки. Тож будь благословенна, земле теплого півдня. Ти пригортаєш щороку сливе не чверть Канади і ти пригорнула своїм бальзамним теплом (сьогодні 83) українських спізнених „Колюмбів", що саме тут, у Маямі-Біч, відкрили чистий куточок гейби колись — за печею. За ними, мов за татом і мамою, потягнулася решта туристів і сьогодні їх повно, а місця тут доволі і сонця вистачить всім.

Та ще одне! Тут над пляжею чистісінькі дерев'яні місточки, гейби японського стилю в тіні розкішних пальм і кущів, Бог вість, якої ботанічної назви.

Місточки з безліччю лавочок сюди, туди і осьтутечки. Те своєрідне „корзо" править не раз вечорами за концертову сцену, як приїде філядельфійський соліст пан Т., а хор вакаційників (емеритального стилю) гуртується зразу біля нього і є готова програма прямо під відкритим небом.

З мого нового вікна такий небуденний вид.

Пальми, — гадаєте, помаранчі, ґрейтфрути, папая чи може жовті банани?

Ні, нічого подібного!

Під моїм флоридським вікном достигають тепер помідори і росте зелена цибулька, подих рідного аромату стократно миліший від розкішного квіту магнолії. Їх посадила моя господиня пані Сохор на спогад колишніх років...

Спасибі їй за цей клаптик землички.

Отож поцілунок сонця і запах тієї цибульки шлю вам уявно поштою з мого флоридського вікна.

д-р Роман Осінчук

У 90-ЛІТТЯ ПАТРІЯРХА ЙОСИФА

У лютому, 17-го 1982 року, сповнилося нашому Блаженнішому Патріярхові Йосифові 90 років його трудолюбивого життя. Цей благословенний вік завдячує він Божому Провидінню, яке його хоронило в часі довголітньої московсько-большевицької тюрми, концентраційний таборів і фізичного й морального мучеництва та повернуло у вільний світ, до Риму, вкритого авреолею ісповідництва віри саме в часі відбування II-го Вселенського Собору Ватиканського. Повернуло, щоб на його плечі покласти провід і долю Української Католицької Церкви і тим мостити шлях до її відродження і скріплення тут, у діяспорі, а рівночасно й до скріплення віри в Бога та свою Церкву там, на Батьківщині.

Щоб об'єднати нашу Церкву тут, на поселеннях, із матірньою Церквою-Мученицею в Україні, Патріярх Йосиф вже на Вселенському Соборі поставив внесок на привернення УКЦеркві всіх прав помісности, визнання для неї патріярхального устрою. Послідовно від того часу він зі своєю ієрархією за це змагається, ствердивши: „Наша Українська Католицька Церква — це предківська Церква Київсько-Галицької Митрополії і всієї Руси, якої ми всі є діти навіть тоді, коли живемо поза Україною. УКЦерква є для нас духовною батьківщиною та нашим духовним скарбом".

Йдучи за словами соборових декретів, які кажуть: „подбати всюди в цілому світі про збереження і зріст усіх помісних церков", Блаженніший постійно заступається за права нашої Церкви, бо, каже він: „Ідея патріярхату і помісности, яку ми видвигнули в 1963 році на Вселенському Соборі Ватиканському Другому, була поставлена, щоби оживити і обновити релігійне життя вірних нашої Церкви на поселеннях для оборони їй належних прав".

В ці дні після відзначення благословенного 90-ліття нашого Блаженнішого Отця Йосифа насувається питання, чим є для нас Патріярх Йосиф — провідником духовим чи державним мужем? І відповідь на це — одним і другим. Патріярх Йосиф був і є дороговказом для сердець і духу своїх вірних на їхній дорозі до спасення. До релігійної ролі душпастиря він готувався віддавна, але ролю політичного провідника, хоч може й не брав до особливої уваги, то відіграв її найкраще, як тільки може це вчинити провідник. Його уважно слухають і церковні достойники міжнародного засягу і президенти, міністри та державні мужі вільного світу.

Ця достойна людина навіть у найнебезпечніших годинах свого життя мала відвагу сказати „ні". Це саме було в умовах заманювання чи обіцюваних великих вигод і почестей у московській неволі... У нього не було і немає компромісу на його прямолінійній дорозі.

Любов до своєї Церкви і свого народу, чесність і шляхетність, тверда постанова і послідовність у виконуванні свого завдання — це прикмети великого духу Патріярха. Після повороту з московсько-большевицької каторги він не спочив ні на хвилину, але йшов дорогою своїх задуманих плянів і послідовних вимог до Ватикану, щоб винести свою Церкву на висоти й таким чином повернути її сильну в майбутності до рідного краю. Для того теж будив серед Ієрархії, священиків і мирян запал до церковної праці та надію на перемогу.

У відносно короткому часі Блаженніший Патріярх розбудував відомі усім установи, зокрема собор св. Софії та Український Католицький Університет із Колеґією св. Софії для виховання священиків. Всі ці установи, які є власністю створеної Блаженішим Корпорації „Свята Софія", працюють і працюватимуть для завдань патріярхії УКЦеркви, а фінансове забезпечення має дати „Патріярший фонд", опертий на жертвенності вірних УКЦеркви опертий на збірниках Українського Патріярхального Товариства, і Товариства „Свята Софія" у різних країнах нашого поселення, зокрема в ЗСА.

Постава й послідовна шляхетна праця Патріярха Йосифа викликала подив також серед неукраїнського світу, який навіть відгукнувся чималою моральною і великою матеріяльною допомогою Блаженнішому. Тут особливо треба відмітити вилику й шляхетну допомогу голляндського о. Ван Стратена та інших.

Ми святково відзначили День уродин найдостойнішого Ювілята-Патріярха в Римі та діяспорі, а в деяких місцях ще йдуть різні приготування. Появились були знаменні послання та заклики Ієрархії УКЦеркви у ЗСА до широкого святкового відзначення по парохіях і громадах; потворилися різні святкові комітети по різних місцевостях. Багато прочан вибралося до Риму. Але найкращим відзначенням цього ювілею буде, коли всі вірні його Церкви об'єднаються у гарячих молитвах за здоров'я нашого Патріярха, за його дальший провід нею у посилених змаганнях за патріярхат Української Католицької Церкви, аж до гідного відзначення під його проводом 1000-річчя Хрищення Руси-України.

(Продовження на ст. 3)

ПРО ТЕ І ТАМТЕ

Про нашу вдячність

Ми дуже часто завважуємо, що люди уміють бути дуже невдячні, що скоро забувають кожну прислугу, кожне добро і діло, і, що коли таке пережити на власній шкірі, воно дуже болить. Ба, що більше, не бракує серед нас і таких, що прирікають голосно ніколи вже не допомагати іншим тому, що зустрілися із доказами невдячности. Справді, таке трапляється не раз у нашому приватному житті. А як воно діється у публічному? Як ми поступаємо як спільнота у тому питанні?

Відомо, що у громадському житті, а зокрема вже у політичному житті країни нашого поселення, вияви вдячности, куртуазії, людської прихильности цінятьcя високо. Та ж саме тут, в Америці, популярне ствердження, що „It is the tought that counts" (це увага-думка, що входить у рахубу), доказується на ділі на кожному кроці. Можливо дехто із читачів буде переконувати, що такі вияви вдячности чи чемности часто фальшиві або просто автоматичні, а не ідуть з серця, — але все ж вони таки полегшують життя і допомагають здобувати приятелів; а якщо вже не приятелів, то принаймні прихильників. Тому нам треба, отже , у тому брати від американців приклад для власного, українського, інтересу. Але ми чомусь не набираємо тієї доброї звички ані самі, ані як спільнота. За доказами, що нам бракує почуття де і коли показати свою вдячність, — не треба далеко шукати.

Ось дві недавні події, що насунули ці міркування:

Перед кількома днями читалося у „Нюсдей" довгу новинку пера Дж. Берстіна про смерть Марії Бучак з Лонг Айленд. Кореспондент широко описує життя української селянки, що приїхала з Галичини в 1912 році і ціле життя працювала на фармах. Це саме по собі не становило нічого цікавого і напевно не було б посвячено їйстільки місця в газеті, якщо б не факт, що ця жінка (як пише кореспондент) спровадила до ЗСА після Другої світової війни 213 осіб-українців. І тут журналіст-американець з теплом і подивом описує, як Марія Бучак клопоталася про них усіх, як старалася для них про приміщення і працю.

Чи справді М. Бучак сама допомогла 213 особам у приїзді до цієї країни — не знаємо. Знаємо, однак, добре, що таких, як вона, було чимало і що саме їм ми завдячуємо те, що ми сьогодні тут.

Але чи ми вшановуємо відповідно цих наших доб-

(Продоження на ст. 4)

Вадим Чечва

У ВЕРХІВ'ЯХ СВОБОДОЛЮБНОГО КУРДИСТАНУ

Невимовною радістю хвилювалися груди і радісно билося серце, як бувало збереться на чужині своя братія. Багато дечого могло б розказати верхів'я гордого і волелюбного Курдистану. Наші зустрічі вносили в душу радісні моменти, окрилені незламною вірою в краще завтра нашої батьківщини України, і в плетиві тих думок розвівалися густі тумани сірих бурлацьких буднів.

Ми, українці, почали відшукувати себе, організуватися, зустрічатися. Самозрозуміло, що все це робилося нишком-тишком, здаля від хижих очей польської військової розвідки-двійки...

На наші спільні зустрічі найкраще надавалися Богослуження. Зараз же по недільній Літургії, напоодинці зійдемося подалі від ворожих нам, українцям, очей у ярах між бескиддям гір, де лунав тільки голосний клекіт беркутів. Хтось споміж нас кине якусь вістку з далекої України. Хтось виллє із серця свої мрії-надії на краще завтра, а хтось затягне тужливу, як наше горе, пісню. Інші підхоплять — і пливе вона горами та плаями, відбивається відгомонням-луною широкою і затихає аж ген-ген в Карпатських зворах на рідній землиці. Погуторимо ми отак, пожуримося чи посміємося, як почуємо в радіо відрадні вісті про боротьбу УПА на Поліссі чи в Карпатах...

Сум переливався з радістю, сльози — із сміхом, сіра безнадійність — із вірою в краще майбутнє України, в нашу ліпшу долю. Особливою розрадою саме й були оті пісні. Ось не раз гомінкою луною несеться між проваллям гір сумнотужлива мелодія, що так дуже нагадувала національну й нашу особисту долю. Знову ж за мить пісня вірлом стрепенулася і помчала в піднебесся дужа та бадьора, дзвінка, мов дзвін шабель-дамасценок. Час від часу бачили ми, як курд-чабан, опершись на ґерлиґу, з німим захопленням слухав добре йому, свободолюбивому гірнякові, зрозумілу і до серця йдучу мелодію пісні, а то й собі озоветься, і ми не раз порівнювали схожість мелодій.

А дні минали за днями. Гурт наш ріс, побільшувався. Бувало й без слова розмови пізнавав брат-брата на чужині в чужому морі.

Гідно провели ми час нашого перебування в Іраку. Наша група так розрослася, що і поляки почали нас помічати, і хоч ми не робили нічого нелеґального, проте стали наступати нам на п'яти. Не всі, звичайно. Були й такі поляки, що своїм співгромадянам ставили нас за взір, але таких було небагато. Більшість забувала спільно проведені з нами дні в большевицьких тюрмах і засланнях. Багато з них не згадувало, як то ми, українці, допомагали їм та обстоювали за ними: старе добро забувається! Тепер вони були панами ситуації.

Саме тому доводилося нам зустрічатися без розголосу, скрито. Та правди не укрити, а правда була з нами. Прийшов такий один момент, що наші почування і наш біль, мов гірська річка в часі повені, прорвався і ринув із берегів.

Різдво 1943 року провели ми спільно в Канакіні — в Іраку. Канакін по-нашому значить Ворота пекла. Згідно з арабським переказом, ці ворота ведуть у пекельне підземелля. Саме містечко не багато різнилося від інших міст Середнього Сходу: було нечепурне, надто галасливе й убоге на перший погляд. Насправді — багате рівночасно. Тут була ропа й рафінерія нафти — оте чорне золото арабського світу.

На окрему увагу заслуговують чудові, направду мистецькі ручні вироби із золота та самоцвітів, зі срібла та міді. Особливо цінні крицеві вироби патріярхальних номадських курдів. Чудові теж їхні килими і характеристичні народні строї,

Навколо Канакіну розкинулися польські військові частини. Я був тоді в так званому перехідному таборі „А". Працював у військовій канцелярії, тобто в трьох разом сполучених шатрах. Зараз же праворуч був Десятий полк тяжкої артилерії, а за річкою, між містечком і пальмовим гаєм та рафінерією нафти розкинулися частини П'ятої дивізії. Тут був польовий театр, римо-католицька та православна каплиці та проче.

На одній із наших недільних зустрічів ми вирішили влаштувати спільний різдвяний обід. Найважливішим питанням було, де це влаштувати. Я піддав думку, що найкраще таки буде в мене, тобто в канцелярійних наметах, в „переходовому таборі", так як тут була різна теж „переходова публіка", яка приходила і відходила дуже часто. Коротко — наша зустріч не впадатиме нікому в очі. День був напрочуд гарний, погідний та соняшний, хоч звичайно в цю пору тут падають зливні дощі. Снігу в Іраку немає зовсім.

Після обіду почали сходитися друзі. Кожний був об'ючений, мов корабель пустелі — верблюд. Були тут кандидати на підстаршин і кілька старшин, але більшість — рядовики. Прийшли і такі, яких я донедавна вважав корінними поляками, а як виявилося — були це корінні українці-інтеліґенти.

Варто мати на увазі, що 99 відсотків українців у польському війську були змушені подавати себе поляками, бо інакше їх не прийняли б до польського війська, яке віджджало із СССР, і вони мусіли б залишитися у совдепії, а хто ж хотів там лишитися?

Вкінці прийшли вже всі, і я запросив їх до порожніх у той час наметів (зрозуміло без жодної згоди влади). Всі порозсідалися за столами, а „вуйко Влодко" (Володимир Крицунь, помер недавно в Англії) — теолог Станиславської духовної семінарії, провів молитву. Почався обід, а опісля коляда. Хтось затягнув „Бог предвічний", інші підтягнули, і в польському військовому таборі велично і маєстатично пролунала традиційна українська коляда. Опісля хлопці витягали корки з плюшок і „підкріплювали" гумор. Пили ми всі, забувши де ми, що буде завтра. Пили на забій; а як стало куритися з чубів хтось знову — з розпуки чи з завзяття — гримнув пісню „Не пора, не пора", хтось завторував, брама прорвалася, і з сотні уст шугнула пісня вгору, стрясла полотнами намету і, немов пустельний гамсін, шугнула в простори... Ті, що ще вчора подавали себе поляками, сьогодні на всі лади гомоніли рідною мовою і не співали, а ревли пісні, бо так нам було накипіло в серці. Гать була прорвана. Чи це було розумно і розважно — не беруся судити сьогодні. Але якщо б знову був у таких умовинах, як тоді, певно не поступив би інакше. Правда й алькоголь зробив своє. Друзі кидалися

(Продоження на ст. 4)

Відбулися Загальні збори 231-го Відділу УНС у Кемдені

Ґловстер, Н.Дж. (с.г.)— Тут у неділю, 17-го січня ц.р., в приміщеннях Миколи Лялюка відбулися 17-ті з черги Річні збори 231-го Відділу УНСоюзу ім. Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого.

Збори відкрив і ними проводив голова Відділу Василь Пастушок, який привітав всіх присутніх і при тому згадав, що в цьому році Патрон Відділу—Патріярх Йосиф відзначає 90-річчя народження. У зв'язку з цим всі присутні вшанували Патрона вставанням з місць і відспівали йому „многоліття.".

Потім, згідно з порядком нарад, слідували звіти членів Управи—голови, секретаря та голови Контрольної комісії. Голова В.Пастушок інформував про загальну працю Відділу та про організаційну ділянку. Він зазначив, що весь час плянував, як придбати нових членів і тому мав поважний успіх, а саме, в звітовому році сам зорганізував 27 нових членів.

Секретар Микола Лялюк говорив про збирання членських вкладок і висилку їх до Головної Канцелярії Союзу. Голова Контрольної комісії інж. Микола Ромах і член Теодозія Пастушок звітували з переведеної контролі книговодства. За їхніми словами, секретар виконував працю задовільно.

Присутній організатор УНС Степан Гавриш висловив подяку членам Управи, а головно голові В.Пастушкові за придбання такого поважного числа нових членів. За його словами, 231-ий Відділ придбав у звітовому часі 32 нові члени і цим дав можливість Філядельфійській Окрузі виконати квоту на 100 відсотків.

Він також ствердив, що Відділ, який був заложений ним 28-го лютого 1965 року, добре розвивається і зараз нараховує понад 120 членів. Після цього присутні застановлялись над долею УНСоюзу та розсвареної української громади. Всі висловились за тим, що треба збагачувати Союз новими членами, що є запорукою росту установи.

Відтак приступлено до вибору нової Управи на біжучий рік. Тому що секретар М.Лялюк зрезиґнував зі свого становища через стан здоров'я, то треба було вибрати іншу особу на його місце. Управу обрано у складі: Василь Пастушок—голова, Петро Пітнер—секретар, Микола Лялюк—заступник секретаря, Катерина Якімів-Ґарднер—касир. Контрольну Комісію знову очолив інж. Микола Ромах, а членом обрано Теодозію Пастушок.

Після Річних зборів відбулися спеціяльні збори для вибору делеґата на 30-ту Конвенцію УНСоюзу і ним обрано голову Відділу Пастушка.

Наради закінчив В.Пастушок подякою всім за участь, а при тому запевнив нового секретаря Петра Пітнера, що далі буде організовувати членів і тим самим буде допомагати йому в праці.

По нарадах за традицією була перекуска, яку приготовила господиня дому Анна Лялюк.

У всіх справах 231-го Відділу слід звертатися до нового секретара Петра Пітнера на адресу: 930 Вудленд вул., Кемден, Н.Дж., 08104, тел: (609) 964 - 6055.

Відбулися Збори 371-го Відділу УНС в Ірвінґтоні

17-го лютого ц.р. найбільший в Нюаркській Окрузі 371-ий Відділ відбув свої Загальні і місячні збори в Українському Народному Домі в Ірвінґтоні з участю 30 членів.

Голова Стефанія Стеців, відкриваючи збори, привітала присутніх і попросила однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять померлого члена М.Мацьопи.

Відтак відчитала порядок нарад, який без поправок прийнято одноголосно.

Дальше ведення зборів передала вибраній президії у складі: мґр Михайло Кіндрачук, предсідник, та Юліян Баранюк, секретар.

Після вислухання звітів, збори схвалили діяльність членів управи, а голова Контрольної комісії Антін Феденишин уділив абсолюторію уступаючій управі. Можна було зауважити таких членів, які досі мало цікавилися працею Відділу, але у цьому конвенційному році вони заактивізувалися. Деякі члени давали свої думки відносно полегші збирання членських вкладок та підвищення з 5 до 10 центів до каси Відділу. Як відомо зі звітів, з тих грошей уділяється дотації для сиріт у Бразилії, для поводян, для потребуючих українців в Польщі.

Управу переобрано одноголосно в такому складі: Стефанія Стеців — голова, Володимир Шпирка — заступник голови, Юліян Баранюк — фінансовий секретар, Володимир Левицький — касир. Контрольна комісія: Антін Феденишин — голова, Мирослав Дереш і Володимир Балабан — члени.

Голова в імені цілої управи подякував за довіря і перевибір, як рівнож заявила що зараз відбудуться місячні збори, на яких присутні виберуть двох делеґатів та двох заступників на 30-ту Конвенцію, що відбудеться в травні 1982 року в Рочестері. Збори вибрали більшістю голосів Стефанію Стеців і Юліяна Баранюка делеґатами, а Володимира Шпирку і Мирослава Дереша заступниками. По виборі голова спитала присутніх чи є будь-які рекомендації на 30-ту Конвенцію. У ширшій дискусії заторкнено союзові і громадські справи, при чому велика більшість присутніх одобрила становище Українського Народного Союзу.

Закриваючи місячні Збори, голова подякувала за вибір в імені делеґатів і заступників.

При перекусці ще довго велися розмови на союзові і громадські теми.

ШЕВЧЕНКІВСЬКЕ СВЯТО В ЧИКАҐО

Чикаґо, Ілл. (О.К.). — Школа українознавства при українській православній парафії св. Володимира в Чикаґо влаштовує в неділю 21-го березня 1982 року Шевченківське свято о годині 12:30 по полудні в залі парафії при Кортез і Овклі вулицях. В програмі свята виступлять учні школи з деклямаціями віршів Тараса Шевченка та інших авторів, йому присвячених; виступить теж шкільний хор під керівництвом Марти Стадник. З гостинним виступом в святі візьмуть участь дві мистецькі одиниці філії ОДУМ в Чикаґо, а саме юний ансамбль бандуристів, яким керує Олексій Пошиваник, та струнний ансамбль під керівництвом Віктора Войтихова. Вступ — 2 дол. для старших, а для дітей і молоді — безкоштовний.

Братська діяльність

Минулого року Відділ братської діяльности при УНСоюзі включився до крайового проєкту, заплянованого Крайовим Братським Конгресом, організацією, яка об'єднує 99 братських організацій, включно з УНСоюзом.

В 1981 році проєкт братських зв'язків заплянував дві акції з метою поінформувати громадянство про діяльність братських союзів.

У стейті Мизурі союзова діячка Ярослава Вілліямс виступала на нарадах стейтового Братського Конґресу з доповіддю про УНСоюз власне в рамках такої акції.

Ярослава Вілліямс

Цього року Комітет братських зв'язків при Крайовому Братському Конґресі заохочує УНСоюз, як і також інші братські організації, перевести ще одну акцію, щоб поширити знання про діяльність братських організацій на льокальному рівні. Проєкт закликає учасників акцій співпрацювати з місцевими відділами у відзначенні особи, яка посвятила свій час для загального добра громади, відділу чи округи. Вшанована особа може, але не мусить бути членом української громади або УНСоюзу. Відзначення тієї особи повинно відбутися не пізніше як кінець липня 1982 року.

Характер самого відзначення залишається виключно для місцевого відділу. Члени, які бажали б включитися в цей проєкт (пересилаючи номінації для відзначення особи, аби бершчи активну участь у плянуванні цієї акції) повинні сконтактуватися з Мартою Кордубою, Ukrainian National Association, 30 Montgomery St. Jersey City, N.J.07302.

За політику...
(Продовження зі стор. 2)

значною (тим самим) з більшою чи меншою приязню до Совєтського Союзу.

Так само, зрештою, як було б не на місці і помилкою вважати, що наші симпатії до жидів і ізраїльського народу в цілому є однозначні з неприязню (чи ненавистю) до арабів і всіх мусулман. В жодному разі контакти, співпраця, приязнь і спілкування українців із жидами не мають бути перешкодою для таких чи подібних зв'язків і спілкування з мусулманським світом, зокрема на відтинку спільної боротьби проти російського імперіялізму.

І так само контакти та приязне спілкування з мусулманськими чи окремими арабськими колами і народами не можуть виключати українсько-єврейської співпраці. Це теж і в тому випадку, якщо б ці чи інші кола в одному чи другому таборі — жидівському чи мусулманському — намалися ставити наше відношення до них у такому виключно-однобічному, елімінуючому змислі по відношенні до іншої сторони, з якою вони самі „не ладять".

Спільною базою для нас є визнання певних засадничих принципів міжнаціонального спілкування, які визначають і респектують національні інтереси кожного народу (у загальному відношенні) і спільний фронт боротьби проти російського комуністичного експансивізму (в специфічному). Було б лишнім підкреслювати, що з кожного погляду у цьому фронті є конечною участь і нас, і жидів, і арабів та інших мусулман.

Я далекий від того, щоб згідно з відомою приповідкою — коваль коня кує, а жаба свою дає — уважати нашу участь у цій справі вирішальною, але не будемо і занадто скромні. Бо ж такі наші спроби ширшої мобілізації і одних і других можуть якоюсь мірою сприяти теж нормалізації відносин між стосовними ворогуючими сторонами.

Наш дотеперішній досвід у спробах по лінії дружньо-приятельського унор[illegible]ування відносин з жидами, головно в останніх роках — відомий. Він виявив обильність всіляких труднощів, пересудів, комплексів та інших перешкод по обох сторонах, але в ньому теж дуже багато позитивного, підбадьорюючого, такого, що має в собі майбутність.

У випадку ісламського світу, зокрема арабського, труднощі будуть не менші, хоч іншого характеру і природи у більшості випадків. Перш усього — це зовсім нова ділянка для нашої політичної проєкції, зовсім нами не розпрацьована (скільки в нас арабістів?) і практично невідома. Тому першочерговим завданням є простудіювати і вивчити цей світ та його проблематику.

Повинно бути самозрозумілим, що потенціял і проєкція ісламської динаміки в СССР і його роля на міжнародній арені — не дозволяють нам залишити цей так важливий силовий фактор світової політики без належної уваги і відповідних спроб нав'язати з ним контакт для поширення в ньому нашої зовнішньо-політичної діяльности.

Знайти приязні і співзвучні нам елементи в арабському світі, і назагал в ісламському, так само потрібно і акутно, як і вести дальшу інтенсифікацію та зміцнення наших зв'язків і нашого спілкування з жидівськими та ізраїльськими колами. Цього вимагає наша національна рація, яка не дозволяє нам на будь-які виключні однобічності. Вживаючи відомого вислову Шарля де Ґолля, нам потрібна політики не одного, але „всіх азимутів".

У 90-ліття...
(Закінчення зі стор. 2)

Об'єднаймось усі довкола його достойної особи та даваймо постійну моральну й матеріяльну допомогу його ділам, щоби таким чином запевнити тепер і в майбутньому партіярхії безперервну працю у ширенні і здійснюванні ідей Блаженнішого.

Як добре буде, якщо ми всі будемо жертвенні, особливо у цьому році. Ставаймо спомагаючими членами Патріяршого Фонду св. Софії: добродіями, фундаторами та меценатами цього фонду. Старшим віком людям, які не мають родини, слід пам'ятати про жертву на Патріярший Фонд у своїх заповітах-завіщаннях. Кожна, навіть найменша жертва на дар любови, зробить корисне діло.

Чеки чи грошові ордери слід виставляти на: St. Sophia, Patriarchal Fund і або передавати на руки збірщиків, збіркових комітетів, або відсилати на адресу: St. Sophia, 7911 Whitewood Road, Philadelphia, Pa. 19117. Всі пожертви можна відтягати від податкової суми: IRS 23-74380645.

Головна Управа СУВА і Братство Залізних
у глибокому смутку повідомляє Побратимів Ветеранів, Родину та Знайомих,
що в ранніх годинах, 21-го лютого 1982 р., відійшов від нас, наш ПОБРАТИМ

бл. п. полковник
ВОЛОДИМИР АНТОНОВИЧ ЗАРИЦЬКИЙ
УЧАСНИК ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ,
б. старшина 4-го Гарматного полку Корпусу СС, та в 1919-20 рр. старшина 3-ої Гарматньої бригади, 3-ої Залізної дивізії Армії УНР.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в похоронному заведенні Б. Музики в Чикаґо, Ілл, у вівторок, о год. 18:30 — ПАНАХИДА, та в середу, о год. 9:00 — ПОХОРОН в соборі св. Володимира, а опісля Тіло буде відпроваджено до С. Бавнд Бруку, Н. Дж. для поховання на українському православному цвинтарі св. Андрія.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
ГОЛОВНА УПРАВА СУВА І БРАТСТВА ЗАЛІЗНИХ

У глибокому смутку повідомляємо Рідних і Приятелів, що 10-го лютого 1982 року, упокоївся в Бозі, по довгій недузі, на 84-му році життя,
наш Дорогий
МУЖ, БАТЬКО, ДІДО, ПРАДІД, БРАТ, ВУЙКО І СТРИЙКО
бл. п.
ВІКТОР КОКОДИНСЬКИЙ
ПОХОРОН відбувся 13-го лютого 1982 р. з собору свв. Володимира й Ольги в Чикаґо, Ілл. на цвинтар св. Миколая.
Залишені в смутку:
дружина — ТЕОДОЗІЯ
дочка — ВІРА ТРОЩУК з дітьми:
МОТРЯ МЕЛЬНИК з мужем АНДРІЄМ і дітьми
ХРИСТЯ ҐОРЧИНСЬКА з мужем АНДРІЄМ
ІРКА ДЕМУС з мужем МАРКОМ
МИРОН
дочка — ІРЕНА ТКАЧЕНКО з родиною в Україні
дочка — МАРІЯ ХАРИНА з родиною в Україні
син — РОМАН з дочкою ХРИСТЕЮ в Німеччині
сестри:
ОСИПА ЧОРНОБІЛЬ з родиною
СТЕФАНІЯ ВИШНЕВСЬКА з родиною
брати:
ЛЕВ з дружиною ОЛЕНОЮ
ТЕОФІЛЬ з родиною
ВОЛОДИМИР з родиною в Україні
Ближча і дальша Родина

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Дорогої і Незабутньої
ДОНІ, СЕСТРИ, ДРУЖИНИ, КУЗИНКИ
і трьох мало літніх діточок — МАМИ
бл. п.
ЕМІЛІЇ з ВОЗНЯКІВ КОНИК
відслужаться
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
в таких церквах:
в суботу, 6-го березня 1982 р., о год. 10-ій ранку, в церкві св. Михаїла в Геммонд, Інд.,
і цього ж дня, в церкві св. Йосафата, о год. 7:30 ранку в Монстер, Інд.,
і дня 4-го і 11-го березня ц. р., о год. 8:25 ранку, в церкві св. Миколая в Монстер, Інд.
Просимо в цей незабутній день про молитви за спокій душі Покійної.
Діти — МАРКО, МИХАСЬ і ПАВЛО
і родина — ВОЗНЯК, КОНИК і ПЕТРИНА

Іван Кедрин

Іванна Прийма

(У 40-ий день смерти піяністки-співачки-педагога)

Із відходом у вічність Іванни Прийми, докладно на її 84-му році життя (народилася 19-го січня 1898 року і померла 19-го січня 1982), — не стало людини високої особистої культури, співачки і піяністки, яка буквально понад 60 років працювала для української культури.

Дочка галицького священика — змалку вчилася гри на фортепіяні і співала, маючи гарне меццо-сопрано. Вперше виступила вона на концерті зі сольоспівом у 1919 році у Станиславові. За куліси пішла до неї прибула з Києва співачка Марія Шикун-Коломийченко, кольоратурне сопрано, намовила її на спільне турне, яке пройшло з великим успіхом і штовхнуло Іванну Прийму на шлях музично-співочої кар'єри.

Її голос не був великого оперового формату, але й вона не мала тих амбіцій. Вона була цікавою появою в українському музично-співочому світі, бо у нас не було „пісенькарів" ані „пісенькарок", — надзвичайно шанованих і популярних особливо у Франції. Іванна Прийма власне була такою першою у нас пісенькаркою, яка співала пісні, сама собі акомпаньюючи або користуючись найкращими піяністами-акомпаньяторами, як Нестор Нижанківський чи Стефанія Туркевич-Лісовська. Її успіхи — спершу у Львові й інших галицьких містах — завели її також до Варшави (тамошньої філгармонії), згодом до Відня і до Парижу. Її надзвичайно мила, погідна вдача приєднувала їй приятелів із світу української культури — особливо театру й музики. Вона стала членом Союзу українських професійних музик (СУПРОМ), як теж учителькою співу в Українському Музичному Інституті у Львові, який гуртував насправді всіх музик старшої і молодшої ґенерації. Із свого концерту у Кракові винесла на ціле життя спомин, як-то Богдан Лепкий вручив їй китицю троянд.

Св.п. Іванна Прийма

Вийшла заміж за лікаря д-ра Остапа Прийму із Перемишля і там же, у Перемишлі, прийшла на світ її дочка Рома, яка вже як дитина проявила такий гін і талант до танку, що розумна мати подбала для неї про фахову освіту, що оформила Рому у примабалерину — у Львівському театрі, згодом у театрах в Зальцбурзі й Інсбруці, та в Канаді й ЗСА.

Іванна Прийма мала важке життя. Лікарі в Европі перед Другою світовою війною не рівнялися щодо прибутків з нинішніми американськими, і вдова по лікареві Іванна Прийма мусіла важко пробиватися крізь життя з малолітньою дитиною. Важка недуга залишила їй слід у формі палички в руках — на все життя. Але кольоритність постаті Іванни Прийми проявилась не тільки в її багатогранному таланті, а й життєвій тугості. Це була подивугідна, витривала, туга, роботяща жінка, завжди погідна, завжди оптимістка, завжди простолінійна, завжди вбачаючи у світі і довкіллі позитивне, конструктивне, гарне та відкидаючи неґативне й погане.

Опинившись після Другої світової війни у Західній Европі — Іванна Прийма не припиняє своїх концертових виступів і, між іншими, такий успішний її концерт відбувся у славетному „Моцартеум" у Зальцбурзі. Переїхавши на американський континент — спершу до Канади, давала концерти у Вінніпеґу, Торонто і Монтреалі — там же; у Монтреалі осіла на час трьох років. Вона виступала або як пісенькарка-піяністка, або як акомпаньяторка своїй дочці ромі на її балетних сольоконцертах. Після трирічного перебування у Канаді переїхала до Ню Йорку, де знову включилася до тутешнього культурного життя. Стала вчителькою в Музичному Інституті ім. Лисенка за директури покійного Романа Савицького, стала членом Управи і заступником голови Літературно-Мистецького Клюбу. З його засновником і головою покійним Сергієм Литвиненком жила у великій приязні, як також з іншими видатними активними діячами української культури.

Тут, в Америці, захопилася теж образотворчим мистецтво. Спершу вписалася на курси, що їх зорганізувала була група образотворчих мистців у Ню Йорку, згодом вчилася малярства в Олександра Архипенка і перейнялася його модернізмом — шуканням ритміки у синтетичній формі з натиском на естетику. Малярство стало своєрідним „габбі" для Іванни Прийми, яка проте ставилась до свого „габбі" так само поважно, як до всього, що чинила. Об'єднання мистців українців в Америці (ОМУА) влаштувало їй навіть індивідуальну малярську виставку в Ню Йорку.

На протязі 20-ти років вона очолювала музичний департамент в коледжі, в ексклюзивній школі, у Палм Бічі на Флориді, здобувши собі там загальну пошану і любов у своїх вихованців, факультетському зборі та широкій місцевій громаді. Вчителювала до пізньої старости, далеко поза пенсійний вік. При звичайній перевірці здоров'я виявлено в неї смертельну недугу, яка й поклала кінець цій подивугідній жінці. Свою — тугість, роботящість, відданість мистецтву передала у спадщину своїй дочці Ромі.

Про нашу...

(Закінчення зі стор. 2)

родіїв? Чи є вони почесними членами нашої спільноти? Чи пишемо про них у нашій пресі, чи є для них місце на наших ювілеях, які так залюбки влаштовуємо? Чи відзначили ми якесь „ліття" і „річчя" того доброго діла наших спонзорів?

А ось інший приклад. Саме минає вже місяць, як відома республіканська діячка Миллисент Фенвик проголосила свою кандидатуру до Сенату. М. Фенвик в останніх роках, будучи членом Конґресу, дала не раз доказ уваги і прихильности українцям, зокрема в акції оборони людських прав. Вистачить лише пригадати, що це вона інтенсивно клопоталася за звільнення наших дисидентів з неволі, наприклад, Валентина Мороза, і за те одержала навіть Шевченківську нагороду.

Але це було вже давно; а тепер, коли є така добра нагода показати тій загальношанованій активістці підтримку українців у її стримлінні та тим мати дальшу її прихильну настанову до нас — ми мовчимо. Ціле щастя, що маленька українська громада у повіті Морріс подумала пошанувати М. Фенвик при нагоді Свята Державности, що відповідно відмітила американська преса. Але чи цього досить? Чи можемо ми як спільнота дозволити собі на легковажне ставлення до наших приятелів? Чи маємо ми їх аж так багато?

Виглядає, що людська пам'ять дуже коротка. А втім нарікати на когось значно легше, ніж виявляти комусь свою вдячність і прихильність.

О-КА

У верхів'ях...

(Закінчення зі стор. 2)

один-одному в обійми, сповідалися з найглибших почувань, присягали служити Матері-Україні, рідному народові та боротися за волю і соборність української держави.

Закінчилося на тому, що після пісні „Не пора, не пора..." між поляками в таборі счинився переполох, — як дехто мені казав опісля, — думали, що це український десант співає...

По закінченні пісні я зібрав братство в чвірки, і ми помаршерували з піснею „Гей, там на горі Січ іде" навпростець, через річку — на наше звичайне місце сходин у недалеких ярах курдистанських гір. Цей святочний день промчав, як одна хвилина. Потім прийшли інші дні. Мене за збірку щоправда не покарали, але слідкували кожний мій крок.

Вкінці ми виїхали з Іраку. Мене інтернували в новій „Березі Картузькій" на св. Землі, інші — або згинули в Італії, під Монте Касіно, або опісля розбрилися світами. Чимало сьогодні пішло в засвіти, а ті з нас, що ще є в живих, і далі свято віримо, що прийде та мить, ота важна хвилина, що нас пригорне до свого лона мати Україна...

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 28-го ЛЮТОГО 1982 р.

Гартфорд, Конн. Річні збори 12-го Відд., о год. 12-ій дня, в залі церкви св. Володимира, ріг вул. Russ і Broad. В програмі: вибір нової Управи на 1982 р. та делеґата на 30-ту Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — Лучкань, секр.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Монтреалі, Квібек, Канада

повідомляє, що

в понеділок, 8-го березня 1982 р., о год. 7:30 веч. в приміщенні Кредитівки УНО

при 5213 Hutchison Street, **МОНТРЕАЛЬ, Квібек, Канада**

відбудуться

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Окружного Комітету Відділів УНС МОНТРЕАЛЬСЬКОЇ ОКРУГИ

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Вибір Президії.
3. Відчитання протоколу з попередніх Зборів і його прийняття.
4. Звіти членів Управи Окружного Комітету.
5. Звіт Контрольної Комісії.
6. Дискусія над звітами і уділення абсолюторії уступаючій Управі.
7. Вибір Управи і Контрольної Комісії.
8. Доповідь сен. ПАВЛА ЮЗИКА, головного директора для Канади.
9. Затвердження пляну праці на 1982 рік.
10. Внески, запити і закриття зборів.

До участи в яких запрошені і зобов'язані члени Окружної Управи, по два представники від кожного Відділу та конвенційні делеґати наступних Відділів:

434, 448, 465, 471, 473, 474, 475 і 492

У Зборах візьмуть участь:

сен. Павло Юзик, головний директор для Канади

Текля Мороз, головна радна УНС

Текля Мороз, *голова* — **Осип Дячишин,** *секретар*